

Arrest

nr. 241 911 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.B. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Qala Shahi, gelegen in het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun en een soennitische moslim. Uw vader overleed toen u nog een kind was, uw moeder is gestorven nadat u Afghanistan had verlaten. Ook uw drie broers en drie zussen verblijven nog in Dara-e-Nur. U maakte uw middelbare school af in 1387 (=2008/2009) en werkte sinds 2008 vier jaar als vrijwilliger voor de organisatie Rode Halve Maan. U diende eerste hulp toe te passen aan mensen in nood. U ging dan bijvoorbeeld mee levensmiddelen en dekens uitdelen bij overstromingen. U hebt de laatste drie jaren

van uw middelbare schooltijd uw broer geholpen die toen een winkel had in Jalalabad, maar stopte hiermee toen uw broer naar het dorp terugkeerde.

Op een dag in de winter van 2012 werd een politieauto met vier inzittenden op de weg in Suraj aangevallen door de taliban. De auto was met een raket vanuit de bergen onder vuur genomen. Op het moment van de aanslag bevond u zich met uw team van de Rode Halve Maan in een schrijn in Suraj. U ging er mensen helpen die getroffen waren door een overstroming. U en uw collega's zagen het incident gebeuren en gingen ter plaatse om hulp te bieden. Op dat moment was de ambulance reeds aanwezig. U en uw collega's hielpen de gewonde agenten in de ambulance te dragen.

Een week na dit incident ontving u een dreigbrief van de taliban. De mullah van de moskee gaf deze aan uw broer, die deze dan weer meenam naar uw huis. Ze schreven dat u zich moest aanbieden bij het Islamitisch Emiraat van de taliban. Indien u dit niet deed, zouden ze u zoeken in heel Afghanistan en behandelen volgens hun wet. U verklaart dat hun wet inhoudt dat ze u zullen vermoorden. U en uw familie vreesden voor uw leven en er werd een smokkelaar geregeld.

Twee of drie dagen later verliet u in de nacht uw huis met een auto. U werd naar Jalalabad gebracht en verder naar Kabul. Daar leefde u ondergedoken tot de smokkelaar uw reispapieren in orde had. U nam het vliegtuig van Kabul naar Iran. U had een Iraans visum in uw paspoort. Vanaf Iran reisde u via Turkije naar Griekenland. Hier werden op 25 november 2014 uw vingerafdrukken geregistreerd. U verbleef er 18 maanden in een gesloten centrum. Daarna reisde u verder via Macedonië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk. Op 5 februari 2015 vroeg u om internationale bescherming in Oostenrijk. U ontving hier een negatieve beslissing op 13 december 2016, die in beroep werd afgewezen. In mei 2018 reisde u via Duitsland naar België, waar u aankwam op 29 augustus 2018. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 11 september 2018. In het kader van de Dublinakkoorden werd door DVZ overname van uw dossier gevraagd aan Oostenrijk, dat akkoord ging. U bleef echter in België, dat verantwoordelijk werd voor behandeling van uw verzoek. U vreest bij terugkeer nog gedood te zullen worden door de taliban omdat u hulp hebt geboden aan de evacuatie van gewonden van een door hen gepleegde aanslag. U heeft momenteel geen contact meer met uw familie aangezien u geen simkaart heeft.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten voor: uw taskara, een werkcertificaat van Red Crescent (Rode Halve Maan) en uw badge van Red Crescent. U haalt aan dat de originelen zich in Oostenrijk bevinden, evenals de dreigbrief van de taliban en uw diploma middelbaar. Uw paspoort verloor u toen u Griekenland verliet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met

algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo verklaart u de taliban te vrezen wegens uw hulp aan slachtoffers van een aanval op een politieauto. Daar u deze gewonde politieagenten geholpen had, moest u zich aanbieden bij de taliban en indien u dit niet zou doen, zouden ze u vermoorden (CGVS, p.15). Uw hulp hield in dat u de politieagenten in de ziekenwagen hielp leggen (CGVS, p.16). De ziekenwagen was reeds aanwezig toen u op de plaats van de feiten arriveerde (CGVS, p.16).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u dit asielrelaas, mits enkele verschillen, al hebt aangebracht in Oostenrijk waar u eerder een verzoek hebt ingediend, en dat Oostenrijk oordeelde dat uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn. Het CGVS heeft met uw toestemming het asioldossier uit Oostenrijk opgevraagd, dat u dan ook in het administratief dossier kunt terugvinden. Het CGVS stelt vast dat uw persoonlijke vervolging door de taliban verder gebaseerd is op zeer minimale feiten, namelijk uw hulp aan gewonden van een aanslag door de taliban in 2012 (CGVS p. 14-15). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban u zouden blijven vervolgen voor het eenmalig helpen dragen van politieagenten in een ziekenwagen nadat deze gewond waren geraakt in een door hen gepleegde aanslag. Bovendien was de aanslag dan nog redelijk 'succesvol' in de ogen van de taliban, aangezien drie van de vier agenten overleden zijn (CGVS p. 15). De vraag rijst waarom de taliban het dan nog de moeite zouden vinden u te bedreigen en komen opzoeken, terwijl u voordien nooit problemen hebt gekend met de taliban. Het gegeven dat u vier jaar als vrijwilliger werkte voor de Rode Halve Maan volstaat ook niet om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. Zo blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) dat het niet volstaat te verwijzen naar een risicoprofiel om uw vrees voor de taliban aannemelijk te maken. U dient uw vrees voor vervolging door de taliban in concreto aan te tonen, iets waarin u niet bent geslaagd.

Verschillende andere elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo kunt u niet verklaren hoe de taliban op de hoogte zouden geweest zijn, dat u bij deze feiten betrokken was (CGVS, p.19).

U haalt enkel aan dat de taliban "overal agenten en bronnen hebben" en die hen geïnformeerd kunnen hebben (CGVS, p.19). Het blijft hier bij een vage verklaring. Voorts weet u niet of uw collega's die die dag meehielpen ook bedreigingen kregen, een merkwaardig gegeven (CGVS, p.19). U zou uw organisatie zelfs niet op de hoogte hebben gebracht van de bedreiging door de taliban, omdat ze volgens u zelfs geen belangrijke mensen kunnen helpen (CGVS p. 17). Het gegeven dat u uw andere collega's niet waarschuwde voor eventuele mogelijke gevolgen voor hen is eveneens merkwaardig in deze context en zet de geloofwaardigheid verder op de helling. Het is verder zeer onwaarschijnlijk dat de taliban u nog steeds zouden zoeken wegens deze feiten na ruim zeven jaar afwezigheid. U verklaart: "ze wilden andere mensen intimideren door mij te straffen, ze wilden mensen zeggen om deze soort hulp niet te herhalen" (CGVS, p.19). Dat dit na zeven jaar nog steeds hun intentie zou zijn, is zeer onwaarschijnlijk. De daden die u stelde zijn allesbehalve zwaarwichtig zodat de taliban u nog steeds hiervoor zouden willen straffen, zelfs indien ze op die manier een statement willen maken naar de burgers toe. Indien ze iedere keer de bevolking willen waarschuwen voor het leveren van hulp bij dergelijke incidenten, zouden ze bovendien fulltime bezig zijn met het bestraffen van mensen. U hebt

naar eigen zeggen ook geen contact meer met uw familieleden, uw laatste contact was in Oostenrijk, en heeft dan ook geen concrete aanwijzingen dat de taliban u nog effectief zouden zoeken.

Ook de tijdsaanduidingen omtrent uw vertrek doen in sterke mate verder afbreuk aan uw vluchtmotieven. Bij DVZ verklaarde u vertrokken te zijn in 2013, twee maanden onderweg geweest te zijn tot Turkije, daar drie maanden verbleven te hebben en vervolgens achttien maanden in Griekenland te zijn geweest (Verklaring DVZ 10/10/2018, p.12). Op het CGVS verklaarde u twee of drie dagen na het ontvangen van de dreigbrief uw dorp verlaten te hebben en vervolgens nog een maand in Kaboel verbleven te hebben vooraleer u het land verliet (in 2013) (CGVS, p.17, 18). De verklaringen omtrent uw vertrek uit uw dorp zijn echter niet eenduidig. U stelde dat u een week na het incident met de politiewagen, wat plaatsvond op 21/11/2012, een dreigbrief ontving van de taliban (CGVS, p.16). Deze dreigbrief legt u niet voor aangezien deze nog in Oostenrijk zou zijn. Uit de weigeringsbeslissing door de Oostenrijkse autoriteiten blijkt echter dat deze brief dateert van 28 december 2012 (zie weigeringsbeslissing Oostenrijk, p.13), ruim een maand na het incident. Dit zou betekenen dat u eerst nog een maand zonder enige bedreiging verder in uw dorp kon verblijven en vervolgens pas 37 dagen later voor het eerst iets van de taliban hoorde. Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban zo lang zouden wachten om actie te ondernemen, wanneer u in hun ogen zo'n onaanvaardbare daad stelde. Uw verklaringen omtrent de periode na het incident zijn bijgevolg tegenstrijdig. De brief dateert dus niet van een week na het incident en ofwel bent u niet 10 of 11 dagen na 21/11/2012 vertrokken uit uw dorp, ofwel bent u dan vertrokken vooraleer de dreigbrief zou gekomen zijn.

Omtrent deze tijdsaanduiding was vervolgens nog een tegenstelling terug te vinden in uw verklaringen tussen DVZ en deze op het CGVS. Zo verklaarde u eerst voor DVZ dat u de volgende dag na het ontvangen van de dreigbrief uw dorp verliet (Vragenlijst CGVS 28/10/2019, p.3). Later voor het CGVS verklaarde u dat het twee of drie dagen nadien was (CGVS, p.17). Wanneer u geconfronteerd werd deze tegenstrijdigheid, verklaarde u vervolgens dat u de volgende dag stopte met uw job en het dorp verliet twee of drie dagen later (CGVS, p.18). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom u de eerste keer voor DVZ wel degelijk verklaarde de dag na ontvangst van de dreigbrief uit uw dorp vertrokken te zijn. Aangezien u maar één dreigbrief zou gekregen hebben kan hier aangenomen worden dat u wel nog goed zal weten hoelang u nog effectief in uw dorp bent gebleven vooraleer te vluchten. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban verder op de helling. Verder beweerde u maar één brief (en bedreiging) te hebben gekregen, terwijl de brief zelf spreekt over meerdere bedreigingen tegen u (zie weigeringsbeslissing Oostenrijk, p.13).

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zowel uw taskara als het werkcertificaat van Red Crescent en uw badge van Red Crescent vormen geen bewijs voor de vrees in uw hoofde wegens de taliban. De door u geleverde hulp na de aanval op de politieauto en de hieraan gekoppelde problemen met de taliban wordt met deze documenten geenszins bevestigd. Hoe dan ook hebben documenten slechts waarde bij een geloofwaardig asielrelaas, in casu quod non. Tot slot dient te worden verwezen naar objectieve informatie die stelt dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben aangezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Hiervan werd een kopie aan het administratief dossier toegevoegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/Eurostation, https://www.easo.europa.eu/country-guidance](https://www.easo.europa.eu/Eurostation/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf)) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district

Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire,

supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geïsoleerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Zo stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 16/12/2019 op het CGVS dat u geboren en getogen bent in het dorp Qala Shahi in het district Dara-e-Nur (CGVS, p.7). U verklaarde dat u slechts gedurende drie jaar van uw middelbaar onderwijs in de stad Jalalabad verbleef en er toen school liep (CGVS, p.7). U had uw diploma behaald in 2008. In uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in 2015 verklaarde u daarentegen geboren te zijn in Jalalabad en daar

opgegroeid te zijn (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.4). U stelt verder dat u twaalf jaar school liep in Jalalabad en daarna terugkeerde naar uw moeder in het dorp Qala Shahi in Dara-e-Nur waar u woonde tot uw vertrek. Het feit dat uw verklaringen omtrent uw geboorteplaats en woonplaats plots veranderen na het krijgen van een negatieve beslissing in Oostenrijk, is uiterst opmerkelijk. Met deze tegenstrijdige verklaringen lijkt het erop dat u de Belgische asielinstanties probeert te misleiden omtrent uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa. Deze is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen in Oostenrijk blijkt aldus dat u een veel grotere affiliatie met Jalalabad heeft, dan u bij de Belgische asielinstanties doet uitschijnen.

Verder bent u een gezonde, alleenstaande man die kan rekenen op een ondersteunend netwerk in Jalalabad. Het CGVS is van mening dat u met opzet in België uw familiebanden in Jalalabad beperkter voorstelt dan hoe die in werkelijkheid zijn. U verklaarde nu geen familie te hebben die buiten uw district Dara-e-Nur woont (CGVS, p.6). U beweerde nu dat u gedurende uw driejarig verblijf in Jalalabad bij uw broer woonde die een winkel had, maar dat hij na uw afstuderen samen met u terug naar het dorp Qala Shahi verhuisde, daar zijn winkel niet veel opbracht (CGVS, p.7). Ook verbleef deze broer nu bij een vriend van hem en had hij geen eigen huis in Jalalabad (CGVS, p.8). U vermeldde nog dat uw zus K. (...) vroeger in de stad woonde, maar dat ze terug naar het dorp verhuisde (CGVS, p.6). Haar echtgenoot zou dat beslist hebben. In uw asielaanvraag in Oostenrijk verklaarde u echter klaar en duidelijk dat uw drie broers en één van uw zussen in Jalalabad wonen (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.4). Twee van uw broers beschikken daar over eigen huizen, uw oudste broer runt er twee winkels en uw op één na oudste broer runt één winkel. De derde broer had zijn studies afgerond en verbleef tevens ook in de stad Jalalabad. Verder verklaarde u in Oostenrijk dat er op dat moment niemand meer in het huis woonde in Dara-e-Nur. Zelfs uw moeder woonde na uw vertrek bij uw broer in Jalalabad (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.22).

Het is wederom opmerkelijk dat u in België slechts fragmenten vertelt van hetgeen u in Oostenrijk verklaarde, dit nadat u daar een negatieve beslissing kreeg inzake uw verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen op het CGVS zou nu blijken dat u vroeger wel over een netwerk beschikte in de stad Jalalabad, daar uw broer en zus er verbleven en u er naar school ging, maar dat dit netwerk verdween nadat zowel u als uw broer en uw zus terug naar het dorp Qala Shahi zouden verhuisd zijn (CGVS, p.6, 7). Het is echter wel heel toevallig dat uw beide contacten in de stad plots terug naar uw dorp verhuisden. Dat de echtgenoot van uw zus dit besloot, tot daar aan toe, maar de verklaring omtrent de verhuis van uw broer naar het geboortedorp is weinig geloofwaardig. Zo stelde u eerst dat hij Jalalabad verliet, omdat zijn winkel niet veel verdiende en hij die vervolgens sloot (CGVS, p.7) en daarna dat de vriend bij wie hij verbleef hem de deur wees, waarna hij geen nieuwe plek kon huren, daar hij niet veel verdiende met de winkel (CGVS, p.8). Toen uw broer in het dorp aankwam, opende hij daar echter gewoon een nieuwe winkel en zette zijn activiteiten verder (CGVS, p.8). Het feit dat uw broer wegens het gebrek aan financiële middelen Jalalabad verliet, wordt hiermee volledig tegengesproken. Indien hij in het dorp een nieuwe winkel kan openen, moet hij wel degelijk over een financiële buffer beschikken. Bijgevolg zou hij deze financiële buffer ook in de stad kunnen gebruiken om te investeren in een nieuw onderkomen. Hieruit blijkt voorts dat de zaken in de winkel er niet zo slecht voorstonden zoals u ze voorstelt, en de reden tot verhuis grotendeels teniet gedaan wordt. Het CGVS is dan ook van mening dat uw verklaringen omtrent de terugkeer van uw broer naar het dorp Qala Shahi niet geloofwaardig zijn en hij vervolgens hoogstwaarschijnlijk gewoon in de stad Jalalabad bleef wonen. Deze vaststelling bevestigt bovendien de verklaringen die u aflegde in Oostenrijk. Het CGVS kan hieruit concluderen dat uw netwerk in Jalalabad wel degelijk groter is dan wat u de Belgische asielinstanties wil laten geloven.

Zelfs indien uw netwerk in Jalalabad niet zo uitgebreid is zoals u in Oostenrijk verklaarde, moet u naast uw broer nog personen hebben die u enige hulp of ondersteuning kunnen bieden. Volgens uw verklaringen op het CGVS woonde u zelf ook drie jaar in de stad, de laatste jaren van uw middelbare schoolopleiding, en verbleef u bij een vriend van uw broer (CGVS, p.7, 8). Gesteld dat u toch mensen moet kennen in de stad, antwoordde u enkel dat u daar niemand kent (CGVS, p.17). Nadat u geconfronteerd werd met het feit dat u daar toch iemand moet hebben leren kennen in die drie jaar, stelde u dat u mensen leerde kennen, maar er altijd een afstand tussen jullie was (CGVS, p.17). Het CGVS is echter van mening dat u hier opnieuw uw netwerk in Jalalabad bewust sterk afzwakt. Het is

niet aannemelijk dat u na drie jaar verblijf daar geen kennissen zou hebben. Bijgevolg kan redelijkerwijs verwacht worden dat u in de stad Jalalabad nog steeds contacten heeft.

U verklaart op het CGVS dat u in België geen contact meer heeft met uw familie in Afghanistan, daar u geen simkaart heeft (CGVS, p.7). Het is echter niet aannemelijk dat u met uw broers geen contact meer zou hebben omwille van deze reden. Enerzijds wijzen al uw verklaringen op het CGVS in de richting van een goede relatie met uw familie, of tenminste met één van uw broers. U woonde dan ook drie jaar samen met hem in Jalalabad en hij liet u werken in zijn winkel. Verder verklaart u over een facebookaccount te beschikken (CGVS, p.7). Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u alle mogelijkheden exploreert om het contact te onderhouden met uw familie. Indien u effectief geen simkaart heeft, is sociale media de meest voor de hand liggende optie. Dat u in de huidige context geen contact zou kunnen zoeken met uw broers via facebook is niet geloofwaardig. Het CGVS is dan ook van mening dat u wel degelijk nog enig contact heeft met uw familie, maar dit om bepaalde redenen wenst te verhullen.

Verder benadrukt het CGVS dat u ook als alleenstaande, gezonde jongeman zonder ondersteunend netwerk in principe in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien in de stad Jalalabad.

Gelet op uw leeftijd, scholings- en economische achtergrond beschikt u over ruime mogelijkheden om zich op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zo maakte u uw middelbare school af in Jalalabad (CGVS, p.7) en werkte u reeds in Jalalabad in de winkel van uw broer (CGVS, p.7). In Oostenrijk verklaarde u zelfs verder te willen studeren in Jalalabad (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.22). Met uw diploma middelbaar onderwijs en uw werkervaring in de verkoop, meent het CGVS dat u in staat bent werk te vinden in de stad Jalalabad. Uw leeftijd bevordert deze zoektocht, net zoals uw kennis van verschillende talen, namelijk Pashtou, Dari, Pashai, Engels en Duits (CGVS, p.4). Bovendien kunnen supra aangehaalde connecties in Jalalabad u helpen bij uw zoektocht naar werk.

Gelet op uw eerder verblijf in de stad Jalalabad heeft u aldus de nodige lokale kennis van de stad en de heersende normen in de samenleving. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat een persoon nergens in Afghanistan kan leven wanneer de taliban een persoon in het vizier hebben (CGVS, p.21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban omwille van uw hulp aan gewonde politieagenten gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op "Machtsoverschrijding en schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en, de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker is het niet eens met verweerder waar deze de feiten tracht te minimaliseren. Hij betoogt:

"Dat het weliswaar juist is dat 3 veiligheidsagenten werden gedood door de aanslag (hetgeen niet niks is), maar dat een vierde het overleefde, precies door de hulp die de verzoekende partij en zijn collega K. (...) hebben geboden;

Dat diegene die nog leefde de veiligheidschef was, waardoor de aanslag niet met volledig succes werd beëindigd, nu de overlevende het voornaamste doelwit was van deze aanslag en dat de overlevende dan nog werd gered dank zij de tussenkomst van de verzoekende partij;

Dat er veel mensen bij het incident aanwezig waren, waaronder ook leden van de Taliban, die naar het resultaat van hun aanslag kwamen kijken en dit rapporteerden aan hun leiders;
Dat de verzoekende partij deze mannen allen kende bij naam;
Dat de verzoekende partij na enkele dagen te weten kwam dat de Taliban op zoek was naar hem;
De verzoekende partij dook onder totdat hij een oplossing zou kunnen vinden;
Enkele dagen later heeft de Taliban een dreigbrief bezorgd aan de broer van de verzoekende partij door tussenkomst van de imam van de moskee;
De verzoekende partij zag op dat ogenblik geen enkele andere veilige oplossing dan het land te ontvluchten, hertgeen zijn broer regelde met de smokkelaar, genaamd Z. (...);
Dat de verzoekende partij omtrent deze feiten in de mate van het mogelijke bijkomende bewijzen zal neerleggen;
Dat het in elk geval ook voor het Commissariaatgeneraal zonder veel problemen moet mogelijk zijn bevestiging van deze feiten te krijgen;
Dat het niet is omdat de vluchteling moeilijkheden ondervindt om bewijzen aan te brengen, dat er daardoor een vermoeden zou zijn dat de betrokkene niet medewerkt;
Dat in casu een dergelijk bewijs allerminst neerligt
Dat de beslissing op dat punt niet naar behoren werd gemotiveerd en dat de verzoekende partij in alle duidelijkheid aantoonde dat hij gevisieerd werd door de Taliban en niet veilig meer was op het grondgebied van Afghanistan en, wanneer hij zou teruggestuurd worden hij dan zou terecht komen in een situatie die art. 3 schendt”.

Vervolgens voert verzoeker aan:

“De verzoekende partij er reeds op gewezen heeft, dat, vermits het voornaamste doelwit van de Taliban de aanslag overleefde, door de hulp geboden door de verzoekende partij, deze aanslag niet volledig was geslaagd;
Dat slechts 1 andere collega aanwezig was bij de hulpverlening, met name K. (...), en de verzoekende partij met deze ex-collega, omwille van de omstandigheden, geen contact meer heeft gehad;
Doordat de verzoekende partij een veiligheidschef gered had, werd de naam van de verzoekende partij door de inwoners van het dorp met trots doorverteld: de zoon van A.K. (...) had de chef van de veiligheid gered;
Dit alles konden de Taliban niet ongestraft laten, zodat zij de verzoekende partij wilden arresteren en bestraffen, hetgeen een les zou zijn voor anderen;
De verzoekende partij heeft nog contacten gehad met zijn familie, die hem verzekerden dat hij nog steeds werd gezocht en zelfs op een zwarte lijst staat van de Taliban;
De verzoekende partij heeft slechts contact kunnen opnemen met zijn familie, nadat hij hier wat had gewerkt en zodoende wat geld had om de kosten van het telefoongesprek te kunnen betalen;
Dat in casu het Commissariaatgeneraal de feiten, te licht heeft ingeschat, zodat de beslissing op dit punt niet adequaat werd gemotiveerd;
Dat de verzoekende partij wel degelijk persdoonlijk werd vervolgd omwille van feiten, die vallen onder de Conventie van Genève, zodat de beslissing de art. 48, 48/2 en 48/3 Vw schendt”.

Verder stelt verzoeker:

“Voor wat betreft de datum van de dreigbrief, de datum die door de Oostenrijkse ambtenaar werd weerhouden verkeerd is;
Dat de dreigbrief dateert van een week na de aanslag zijnde 21-22/11/2012 of 01-07-1434, maar men in Oostenrijk de Perzische jaartelling heeft gebruikt (28-12-2012 of 14-02-1434), zodat de bewering dat de verzoekende partij nog een maand in zijn dorp zou verleven hebben helemaal niet klopt;
Nadat de verzoekende partij de dreigbrief had ontvangen, is hij met de smokkelaar naar Kaboel vertrokken, waar hij ongeveer anderhalve maand verbleef, totdat hij op 02-01-2013 vertrok naar Iran;
Dat de beslissing op dit punt gesteund is op een fout en om die reden alleen reeds dient vernietigd te worden op grond van machtsoverschrijding (André MAST, Overzicht Belgisch administratief recht, p. 396, nr. 491)”.

Voorts gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Omtrent de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing, doet hij gelden:

“Dit op papier allemaal mooi klinkt, maar dat de werkelijkheid aantoonde dat, wanneer iemand door de Taliban wordt gezocht, zeker iemand, die na terugkeer uit het buitenland wordt aangezien als een ongelovige, niet veilig is en, wanneer je het huis verlaat niet weet of je er levend zal in terugkeren;
Dat de autoriteiten ter plaatse niet in staat zijn de veiligheid te garanderen;
Dat iemand, die terugkeert uit het Westen, zal worden beschuldigd van een nieuw strafbaar feit, waarop de maximumstraf staat voor de Taliban;

Dat de verzoekende partij zelfs niet levend in Jalalabad zal geraken en hij trouwnens benadrukt dat er op dit ogenblik niemand van zijn familie of vrienden is, die in Jalalabad verblijft, wat het C.G.V.S. (zonder bewijzen) ook moge beweren;

Dat niets uitluit dat de verzoekende partij, in het geval hij terugkeert, niet het slachtoffer zal worden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 Vw, zodat de beslissing dit artikel schendt”.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welk beginsel hij doet waar hij zich, benevens de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, beroept op *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*. Evenmin geeft hij aan waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding, zoals verzoeker aanvoert, kan verder niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen.

3.3. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Deze zouden zijn voortgesprongen uit het gegeven dat hij in het kader van zijn beroepsuitoefening hulp zou hebben geboden aan de slachtoffers van een aanslag op een politiewagen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader echter vooreerst geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u dit asielrelaas, mits enkele verschillen, al hebt aangebracht in Oostenrijk waar u eerder een verzoek hebt ingediend, en dat Oostenrijk oordeelde dat uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn. Het CGVS heeft met uw toestemming het asioldossier uit Oostenrijk opgevraagd, dat u dan ook in het administratief dossier kunt terugvinden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden. Het gegeven dat verzoekers relaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, vormt op zich reeds een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van dit relaas.

Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Het gegeven dat u vier jaar als vrijwilliger werkte voor de Rode Halve Maan volstaat ook niet om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. Zo blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) dat het niet volstaat te verwijzen naar een risicoprofiel om uw vrees voor de taliban aannemelijk te maken. U dient uw vrees voor vervolging door de taliban in concreto aan te tonen, iets waarin u niet bent geslaagd.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het CGVS stelt vast dat uw persoonlijke vervolging door de taliban verder gebaseerd is op zeer minimale feiten, namelijk uw hulp aan gewonden van een aanslag door de taliban in 2012 (CGVS p. 14-15). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban u zouden blijven vervolgen voor het eenmalig helpen dragen van politieagenten in een ziekenwagen nadat deze gewond waren geraakt in een door hen gepleegde aanslag. Bovendien was de aanslag dan nog redelijk ‘succesvol’ in de ogen van de taliban, aangezien drie van de vier agenten overleden zijn (CGVS p. 15). De vraag rijst waarom de taliban het dan nog de moeite zouden vinden u te bedreigen en komen opzoeken, terwijl u voordien nooit problemen hebt gekend met de taliban.

(...)

Verschillende andere elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

(...)

Voorts weet u niet of uw collega's die die dag meehielpen ook bedreigingen kregen, een merkwaardig gegeven (CGVS, p.19). U zou uw organisatie zelfs niet op de hoogte hebben gebracht van de bedreiging door de taliban, omdat ze volgens u zelfs geen belangrijke mensen kunnen helpen (CGVS p. 17). Het gegeven dat u uw andere collega's niet waarschuwde voor eventuele mogelijke gevolgen voor hen is eveneens merkwaardig in deze context en zet de geloofwaardigheid verder op de helling. Het is verder zeer onwaarschijnlijk dat de taliban u nog steeds zouden zoeken wegens deze feiten na ruim zeven jaar afwezigheid. U verklaart: "ze wilden andere mensen intimideren door mij te straffen, ze wilden mensen zeggen om deze soort hulp niet te herhalen" (CGVS, p.19). Dat dit na zeven jaar nog steeds hun intentie zou zijn, is zeer onwaarschijnlijk. De daden die u stelde zijn allesbehalve zwaarwichtig zodat de taliban u nog steeds hiervoor zouden willen straffen, zelfs indien ze op die manier een statement willen maken naar de burgers toe. Indien ze iedere keer de bevolking willen waarschuwen voor het leveren van hulp bij dergelijke incidenten, zouden ze bovendien fulltime bezig zijn met het bestraffen van mensen. U hebt naar eigen zeggen ook geen contact meer met uw familieleden, uw laatste contact was in Oostenrijk, en heeft dan ook geen concrete aanwijzingen dat de taliban u nog effectief zouden zoeken.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij poneert dat het lid dat de aanslag overleefde de veiligheidschef was en laat uitschijnen dat de aanslag specifiek of voornamelijk tegen deze persoon was gericht, dient te worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo dit zo was, kon immers worden verwacht dat verzoeker van dit markant gegeven reeds eerder melding

zou hebben gemaakt. Verzoeker deed zulks echter niet. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zelfs indien het de veiligheidschef was die het voorval overleefde, bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze persoon het overleefde dankzij de hulp van verzoeker. Het enige dat verzoeker deed was namelijk helpen om deze persoon in de reeds aanwezige ambulance te dragen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.16). Bovendien gaf hij aan: *"Ik stond met een groep van mensen toen dit incident gebeurde. En we hielpen allemaal de gewonde personen"* (ibid., p.19) Dat de naam van verzoeker aldus specifiek en met trots zou zijn doorverteld omwille van diens hulp bij het redden van diens leven en dat de taliban hem daarom blijvend en tot op heden zouden viseren, is in het geheel niet aannemelijk.

Verzoeker biedt, zo hij kan worden gevolgd in zijn uitleg dat er slechts één collega aanwezig was, verder niet de minste verklaring voor het gegeven dat hij naliet om deze collega te contacteren om zich te informeren over de vraag of ook hij werd geviseerd en om hem eventueel te kunnen waarschuwen voor de dreiging vanwege de taliban. Evenmin reikt hij enige dienstige uitleg aan ter verklaring van het feit dat hij naliet zijn organisatie op de hoogte te brengen van deze dreiging.

Verzoeker poneert in het verzoekschrift voorts weliswaar dat hij heden contact zou hebben gehad met zijn familie en dat deze hem verzekerde dat hij nog steeds wordt gezocht en zelfs op een zwarte lijst van de taliban staat doch hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde motieven. Vooreerst doet verzoeker hiermee namelijk geenszins afbreuk aan de vaststelling dat hij eerder naliet om contact op te nemen met zijn familie in Afghanistan om na te gaan of er concrete aanwijzingen waren of hij nog werd gezocht. Evenmin biedt hij voor zijn eerdere nalatigheid een uitleg met de loze bewering dat hij daartoe eerder geen (financiële) middelen had. Verzoeker gaf bij het CGVS immers aan over een Facebookaccount te beschikken, zodat aangenomen kan worden dat hij zijn familie via deze weg op eenvoudige wijze kon contacteren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7). Dat verzoeker naliet zulks te doen, getuig van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien mocht van verzoeker, gezien zijn huidige beweringen, worden verwacht dat hij, zo hij hierover alsnog contact zou hebben opgenomen met zijn familie, zich bij deze familie over de verklaarde dreiging en zwarte lijst terdege zou hebben geïnformeerd. Bijgevolg mocht van verzoeker in dit kader (veel) meer gedetailleerde en concrete informatie worden verwacht. Dat hij volstaat met de algemene bewering dat hij nog zou worden gezocht en op een zwarte lijst zou staan, zonder dit te staven en zonder hierover ook maar enige verdere, specifieke informatie te verschaffen, is aldus niet ernstig.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ook de tijds aanduidingen omtrent uw vertrek doen in sterke mate verder afbreuk aan uw vluchtmotieven. Bij DVZ verklaarde u vertrokken te zijn in 2013, twee maanden onderweg geweest te zijn tot Turkije, daar drie maanden verbleven te hebben en vervolgens achttien maanden in Griekenland te zijn geweest (Verklaring DVZ 10/10/2018, p.12). Op het CGVS verklaarde u twee of drie dagen na het ontvangen van de dreigbrief uw dorp verlaten te hebben en vervolgens nog een maand in Kaboel verbleven te hebben vooraleer u het land verliet (in 2013) (CGVS, p.17, 18). De verklaringen omtrent uw vertrek uit uw dorp zijn echter niet eenduidig. U stelde dat u een week na het incident met de politiewagen, wat plaatsvond op 21/11/2012, een dreigbrief ontving van de taliban (CGVS, p.16). Deze dreigbrief legt u niet voor aangezien deze nog in Oostenrijk zou zijn. Uit de weigeringsbeslissing door de Oostenrijkse autoriteiten blijkt echter dat deze brief dateert van 28 december 2012 (zie weigeringsbeslissing Oostenrijk, p.13), ruim een maand na het incident. Dit zou betekenen dat u eerst nog een maand zonder enige bedreiging verder in uw dorp kon verblijven en vervolgens pas 37 dagen later voor het eerst iets van de taliban hoorde. Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban zo lang zouden wachten om actie te ondernemen, wanneer u in hun ogen zo'n onaanvaardbare daad stelde. Uw verklaringen omtrent de periode na het incident zijn bijgevolg tegenstrijdig. De brief dateert dus niet van een week na het incident en ofwel bent u niet 10 of 11 dagen na 21/11/2012 vertrokken uit uw dorp, ofwel bent u dan vertrokken vooraleer de dreigbrief zou gekomen zijn."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij kan te dezen bezwaarlijk volstaan met de boude, onaannemelijke bewering dat de datum van de dreigbrief in Oostenrijk foutief zou zijn weergegeven. Verzoeker toont deze bewering op generlei wijze aan. Hoe het gegeven dat in Oostenrijk de Perzische jaartelling zou zijn gebruikt tot gevolg zou (kunnen) hebben gehad dat er een fout zou zijn geslopen in de datum van de dreigbrief, kan uit verzoekers betoog namelijk geenszins worden afgeleid. Ook in de Perzische jaartelling verschillen beide datums blijkens verzoekers eigen betoog immers kennelijk van elkaar.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat hij ook in België tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie van zijn relaas. In dit kader wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Omtrent deze tijdsaauiding was vervolgens nog een tegenstelling terug te vinden in uw verklaringen tussen DVZ en deze op het CGVS. Zo verklaarde u eerst voor DVZ dat u de volgende dag na het ontvangen van de dreigbrief uw dorp verliet (Vragenlijst CGVS 28/10/2019, p.3). Later voor het CGVS verklaarde u dat het twee of drie dagen nadien was (CGVS, p.17). Wanneer u geconfronteerd werd deze tegenstrijdigheid, verklaarde u vervolgens dat u de volgende dag stopte met uw job en het dorp verliet twee of drie dagen later (CGVS, p.18). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom u de eerste keer voor DVZ wel degelijk verklaarde de dag na ontvangst van de dreigbrief uit uw dorp vertrokken te zijn. Aangezien u maar één dreigbrief zou gekregen hebben kan hier aangenomen worden dat u wel nog goed zal weten hoelang u nog effectief in uw dorp bent gebleven vooraleer te vluchten. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban verder op de helling. Verder beweerde u maar één brief (en bedreiging) te hebben gekregen, terwijl de brief zelf spreekt over meerdere bedreigingen tegen u (zie weigeringsbeslissing Oostenrijk, p.13).”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas en de in dit kader aangehaalde, vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift daarnaast tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd en als ongelovige zou worden beschouwd en daardoor problemen riskeert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook in dit betoog niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker geen informatie aanreikt waaruit blijkt en dat uit de voorliggende informatie evenmin kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofdte van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks derhalve *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij door zijn verblijf in Europa dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd of als ongelovige zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, waaronder het gegeven dat hij zou worden gezocht door de Taliban en dat hij heeft verbleven in en terugkeert vanuit het Westen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op basis van de beschikbare informatie en de concrete elementen in het dossier met recht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/> Eurostation,

[sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/country-guidance/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst

kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar

op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen

overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Zo stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 16/12/2019 op het CGVS dat u geboren en getogen bent in het dorp Qala Shahi in het district Dara-e-Nur (CGVS, p.7). U verklaarde dat u slechts gedurende drie jaar van uw middelbaar onderwijs in de stad Jalalabad verbleef en er toen school liep (CGVS, p.7). U had uw diploma behaald in 2008. In uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in 2015 verklaarde u daarentegen geboren te zijn in Jalalabad en daar opgegroeid te zijn (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.4). U stelt verder dat u twaalf jaar school liep in Jalalabad en daarna terugkeerde naar uw moeder in het dorp Qala Shahi in Dara-e-Nur waar u woonde tot uw vertrek. Het feit dat uw verklaringen omtrent uw geboorteplaats en woonplaats plots veranderen na het krijgen van een negatieve beslissing in Oostenrijk, is uiterst opmerkelijk. Met deze tegenstrijdige verklaringen lijkt het erop dat u de Belgische asielinstanties probeert te misleiden omtrent uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa. Deze is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen in Oostenrijk blijkt aldus dat u een veel grotere affiliatie met Jalalabad heeft, dan u bij de Belgische asielinstanties doet uitschijnen.

Verder bent u een gezonde, alleenstaande man die kan rekenen op een ondersteunend netwerk in Jalalabad. Het CGVS is van mening dat u met opzet in België uw familiebanden in Jalalabad beperkter voorstelt dan hoe die in werkelijkheid zijn. U verklaarde nu geen familie te hebben die buiten uw district Dara-e-Nur woont (CGVS, p.6). U beweerde nu dat u gedurende uw driejarig verblijf in Jalalabad bij uw broer woonde die een winkel had, maar dat hij na uw afstuderen samen met u terug naar het dorp Qala Shahi verhuisde, daar zijn winkel niet veel opbracht (CGVS, p.7). Ook verbleef deze broer nu bij een vriend van hem en had hij geen eigen huis in Jalalabad (CGVS, p.8). U vermeldde nog dat uw zus K. (...) vroeger in de stad woonde, maar dat ze terug naar het dorp verhuisde (CGVS, p.6). Haar echtgenoot zou dat beslist hebben. In uw asielaanvraag in Oostenrijk verklaarde u echter klaar en duidelijk dat uw drie broers en één van uw zussen in Jalalabad wonen (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.4). Twee van uw broers beschikken daar over eigen huizen, uw oudste broer runt er twee winkels en uw op één na oudste broer runt één winkel. De derde broer had zijn studies afgerond en verbleef tevens ook in de stad Jalalabad. Verder verklaarde u in Oostenrijk dat er op dat moment niemand meer in het huis woonde in Dara-e-Nur. Zelfs uw moeder woonde na uw vertrek bij uw broer in Jalalabad (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.22).

Het is wederom opmerkelijk dat u in België slechts fragmenten vertelt van hetgeen u in Oostenrijk verklaarde, dit nadat u daar een negatieve beslissing kreeg inzake uw verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen op het CGVS zou nu blijken dat u vroeger wel over een netwerk beschikte in de stad Jalalabad, daar uw broer en zus er verbleven en u er naar school ging, maar dat dit netwerk verdween nadat zowel u als uw broer en uw zus terug naar het dorp Qala Shahi zouden verhuisd zijn (CGVS, p.6, 7). Het is echter wel heel toevallig dat uw beide contacten in de stad plots terug naar uw dorp verhuisden. Dat de echtgenoot van uw zus dit besloot, tot daar aan toe, maar de verklaring omtrent de verhuis van uw broer naar het geboortedorp is weinig geloofwaardig. Zo stelde u eerst dat hij Jalalabad verliet, omdat zijn winkel niet veel verdiende en hij die vervolgens sloot (CGVS, p.7) en daarna dat de vriend bij wie hij verbleef hem de deur wees, waarna hij geen nieuwe plek kon huren, daar hij niet veel verdiende met de winkel (CGVS, p.8). Toen uw broer in het dorp aankwam, opende hij daar echter gewoon een nieuwe winkel en zette zijn activiteiten verder (CGVS, p.8). Het feit dat uw broer wegens het gebrek aan financiële middelen Jalalabad verliet, wordt hiermee volledig tegengesproken. Indien hij in het dorp een nieuwe winkel kan openen, moet hij wel degelijk over een financiële buffer beschikken. Bijgevolg zou hij deze financiële buffer ook in de stad kunnen gebruiken om te investeren in een nieuw onderkomen. Hieruit blijkt voorts dat de zaken in de winkel er niet zo slecht voorstonden zoals u ze voorstelt, en de reden tot verhuis grotendeels teniet gedaan wordt. Het CGVS is dan ook van mening dat uw verklaringen omtrent de terugkeer van uw broer naar het dorp Qala Shahi niet geloofwaardig zijn en hij vervolgens hoogstwaarschijnlijk gewoon in de stad Jalalabad bleef wonen. Deze vaststelling bevestigt bovendien de verklaringen die u aflegde in Oostenrijk. Het CGVS kan hieruit concluderen dat uw netwerk in Jalalabad wel degelijk groter is dan wat u de Belgische asielinstanties wil laten geloven.

Zelfs indien uw netwerk in Jalalabad niet zo uitgebreid is zoals u in Oostenrijk verklaarde, moet u naast uw broer nog personen hebben die u enige hulp of ondersteuning kunnen bieden. Volgens uw verklaringen op het CGVS woonde u zelf ook drie jaar in de stad, de laatste jaren van uw middelbare

schoolopleiding, en verbleef u bij een vriend van uw broer (CGVS, p.7, 8). Gesteld dat u toch mensen moet kennen in de stad, antwoordde u enkel dat u daar niemand kent (CGVS, p.17). Nadat u geconfronteerd werd met het feit dat u daar toch iemand moet hebben leren kennen in die drie jaar, stelde u dat u mensen leerde kennen, maar er altijd een afstand tussen jullie was (CGVS, p.17). Het CGVS is echter van mening dat u hier opnieuw uw netwerk in Jalalabad bewust sterk afzwakt. Het is niet aannemelijk dat u na drie jaar verblijf daar geen kennissen zou hebben. Bijgevolg kan redelijkerwijs verwacht worden dat u in de stad Jalalabad nog steeds contacten heeft.

U verklaart op het CGVS dat u in België geen contact meer heeft met uw familie in Afghanistan, daar u geen simkaart heeft (CGVS, p.7). Het is echter niet aannemelijk dat u met uw broers geen contact meer zou hebben omwille van deze reden. Enerzijds wijzen al uw verklaringen op het CGVS in de richting van een goede relatie met uw familie, of tenminste met één van uw broers. U woonde dan ook drie jaar samen met hem in Jalalabad en hij liet u werken in zijn winkel. Verder verklaart u over een facebookaccount te beschikken (CGVS, p.7). Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u alle mogelijkheden exploreert om het contact te onderhouden met uw familie. Indien u effectief geen simkaart heeft, is sociale media de meest voor de hand liggende optie. Dat u in de huidige context geen contact zou kunnen zoeken met uw broers via facebook is niet geloofwaardig. Het CGVS is dan ook van mening dat u wel degelijk nog enig contact heeft met uw familie, maar dit om bepaalde redenen wenst te verhullen.

Verder benadrukt het CGVS dat u ook als alleenstaande, gezonde jongeman zonder ondersteunend netwerk in principe in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien in de stad Jalalabad.

Gelet op uw leeftijd, scholings- en economische achtergrond beschikt u over ruime mogelijkheden om zich op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zo maakte u uw middelbare school af in Jalalabad (CGVS, p.7) en werkte u reeds in Jalalabad in de winkel van uw broer (CGVS, p.7). In Oostenrijk verklaarde u zelfs verder te willen studeren in Jalalabad (zie map landeninfo, document 2, vertaling p.22). Met uw diploma middelbaar onderwijs en uw werkervaring in de verkoop, meent het CGVS dat u in staat bent werk te vinden in de stad Jalalabad. Uw leeftijd bevordert deze zoektocht, net zoals uw kennis van verschillende talen, namelijk Pashtou, Dari, Pashai, Engels en Duits (CGVS, p.4). Bovendien kunnen supra aangehaalde connecties in Jalalabad u helpen bij uw zoektocht naar werk.

Gelet op uw eerder verblijf in de stad Jalalabad heeft u aldus de nodige lokale kennis van de stad en de heersende normen in de samenleving. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat een persoon nergens in Afghanistan kan leven wanneer de taliban een persoon in het vizier hebben (CGVS, p.21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban omwille van uw hulp aan gewonde politieagenten gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich, naast een verwijzing naar de reeds hoger beoordeelde problemen met en vrees ten gevolge van zijn aanvaring met de taliban en zijn verblijf in het Westen, immers tot een loutere ontkenning van de voormelde motieven. Door deze motieven eenvoudigweg tegen te spreken en boudweg en op algemene wijze te beweren dat hij niet levend in Jalalabad zou geraken en dat, in tegenstelling met wat verweerder motiveert, niemand van zijn familie of vrienden aldaar nog zou verblijven, doet verzoeker aan de veelheid aan voormelde, concrete motieven op generlei wijze afbreuk. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

Tot slot stelt de Raad vast dat de informatie waarop verweerder zich steunt in de besteden beslissing bij een aanvullende nota van 3 september 2020 veder wordt bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Beshud, en Surkhrod van 12 maart 2020.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT